

to, da bi Slovenci sprejeli «ilirsko službo božjo», zoper katero se je bil Kopitar že v svoji slovnici in pozneje tudi v dopisu na Primica izrekel, češ: «De ritu Illyrico iam nosti ex mea Gram. ubi de mysteriis latine celebrandis. Popi sunt rustici: qui latine discit, alia quoque discit humaniora. Macht nur die Staatssprache slavisch. Religionssprache parum refert.» K tem Kopitarjevim besedam, k tej zanimivi cerkveni in narodnopolitični veroizpovedi humanista in državnega vernika, pristavlja Primic: «Jes pa ménim, da bi ne bilo preflabo, ako bi duhovni po slovéniko melhuvali.»¹⁵²

¹⁵² Istoč., II., str. 286 in 301.

(Dalje prihodnjič.)

ANTON VODNIK:

KAKOR ČOLNARJI . . .

Kakor čolnarji stojimo na bregu večera.

Z dlanjó nad čelom gledamo v deželo dneva,
ki pod nami dogoreva
kot neznani, tuji svet — —
(Mogoče, da že davno kdaj
smo s čolni se peljali mimo...)

Čez nekaj hipov spet — ko globlje še v večer skrivnostni
ženejo nas jadra, od večerne zarje rdeča...
in sami sebe v sijaju dneva zremo,
motnó, motneje kakor v poluspanju —
(ah, vedno, vedno slajši je azur!...)
šepečemo: Kako smo čudno se izpremenili
v teku nekaj nemih ur...

O, to mora biti silno daleč v večer iz dneva!...

metrum, metrum → pa, megle, →